

דברי הכפר

מחורצים ענפי הזית
כפני הוותיקים,

געגועים צובטים
עדיין
כשהדרורים נוסקים.
הילדים שקועים
בינתיים
בסוד המשחקים,

טירונים חולמים על בית
וזקנים על מרחקים.

מילים: רחל שפירא

גיליון מס. 2754 * י"ג בטבת תשפ"ג * 6 ינואר 2023

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרק sachlav@outlook.com

בית כפר הנשיא

אבלים

עם פטירתה בשיבה טובה של

רות גולן

ז"ל

ומשתתפים בצערם של

נורית וגבי, רמי וליאוני, ופנינה גולן

הנכדים, הנינים ומשפחותיהם

תנחומינו לכל המשפחה המורחבת

שלא תדעו עוד צער

הספד לאמא

לפני 4 שנים, למחרת יום הולדתה ה-90 של אמא, עמדנו כאן והספדנו את אורי, אחינו הבכור. אירוע טראומטי זה היה למעשב התחלת הסוף שלה. אבל לפני כן היו לה חיים מלאים ושלמים.

אמא שלנו נולדה לפני 94 שנים בברלין. היא גדלה כבת יחידה וחווה ילדות מאושרת עד גיל 10. ב"ליל הבדולח" היתה עדה לראשונה לשנאת היהודים שהתחוללה סביב, כשראתה מחלון ביתם כיצד מנתצים הנאצים את חלונות הראווה של חנות הנעליים המשפחתית והורסים אותה לחלוטין. ולמחרת כשהגיעה לבית הספר מצאה אותו עולה באש ביחד עם בית הכנסת שלידו. רק אז הבינו הוריה, מוטל ולילי פרידמן, את גודל הסכנה. הם הצליחו להימלט ולברוח בעוד מועד לצרפת, שם השתקעו בעיר קטנה בשם רואן, ושם גם פגשה את אבא שלנו עוד בהיותם ילדים. ברואן היתה קהילה יהודית חמה ופעילה בה ספגו שניהם הרבה תרבות ציונית. הם שרו שירי ארץ ישראל, למדו עברית מהשירים וחלמו להקים קיבוץ חדש.

כשכבשו הנאצים את צרפת נאלצה המשפחה להסתתר במשך שלוש שנים בכפר Chambon sur Lignon, כפר פרוטסטנטי שהציל יהודים רבים, ביניהם גם מינה סלע ונלי רוזן.

בתום המלחמה אחרי קורס מטפלות מזורז בז'נבה ואחרי שטפלה בילדים ניצולי שואה, נישאה לאבא, ושניהם עלו יחד על אוניית המעפילים "לטרו" בדרכם לארץ ישראל דרך מחנה מעפילים בקפריסין. שבועיים אחרי הגיעם ארצה נולד אורי במחנה המעבר בעתלית. הם הצטרפו לגרעין האנגלי בכפר בלום בעקבות ישראל אבידור, חברם הטוב מרואן, שנשא לאישה את רחל מהגרעין האנגלי. אחר כך המסלול הידוע - חדרה, מנסורה ועד העלייה לנקודת הקבע בכפר הנשיא.

כבר בכפר בלום, כשנאלצה למסור את תינוקה הטרי למטפלת, הבינה אמא שאולי לא הגיעה למקום הנכון. בעוד אבא חי את החיים הקיבוציים בנאמנות סגפנית ואמונה בצדקת הדרך, סבלה אמא מתסכול אימהי מתמשך. רק אהבתה לאבא השאירה אותה פה. כעבור 4 שנים נוספתי גם אני למשפחה והתסכול שבגידול שני ילדים בלינה המשותפת גדל כפליים.

אבל במקום לזעוק חמס ולצאת לרחובות עם דגלים וסיסמאות היא בחרה להילחם בשיטה בשקט, וכשהוחלט אחרי דיונים רבים על מעבר ללינה משפחתית, נולד לנו פתאום אח קטן, רמי. אחרי שהמלחמה לשינוי לינת הילדים הצליחה, לקחה אמא על עצמה תפקידים שונים: ריכוז קניות, ניהול מחסן הבגדים, ריכוז ועדת חברה, ריכוז ועדת בריאות, ניהול מרפאת השיניים ועוד. בכל אחד מהם עשתה שינויים בדרך שלה, כדי להפוך את החיים להגיוניים יותר.

לפני שנתיים כתבתי עבורה את הספר "המורדת השקטה", בו היא מספרת על 73 שנותיה בקיבוץ. לאורך כל הסיפור היא חוזרת ואומרת דברים כמו: איזה שטויות...

כמה טיפשים היינו... גן עדן של שוטים... לא הסכמתי... כעסתי... כאב לי... ויתרתי ושוב ויתרתי...

את ספרה מסיימת אמא במילים אלה: "אם תשאלו אותי אם הייתי מוכנה לחזור על החיים האלה? הייתי אומרת חד משמעית לא! אמנם רציתי לחיות בקיבוץ בהתחלת דרכי בארץ, אבל ברגע שלקחו ממני את התינוק שלי, נעלם החלום. כואב לי שהיינו כל כך תמימים וכל דבר שהיה לנו מסרנו לקיבוץ. כל כך הרבה שטויות עשינו.. מה לעשות, מה שהיה היה. בחיים צריך תמיד לעשות פשרות..."

לסיכום היא אומרת: "הייתי קיבוצניקית לא טובה כל השנים והיו לי הרבה טענות. היום השתנו הדברים. יש הרבה פחות בזבוז, כל אחד אחראי על הכנסותיו והוצאותיו וחי את חייו לפי מה שיש לו. אנחנו הפנסיונרים מרגישים כאן כמו בבית מוגן. מטפלים בנו יפה, אנחנו שומרים אחד על השני ויש ערבות הדדית. אפשר להגיד שאנחנו חיים בסוג של גן עדן אמיתי בקיבוץ של היום. יש עזרה ואכפתיות. בזה תמיד היינו טובים והיום אני מעריכה את זה. ובעצם כן... כן הייתי מוכנה להתחיל הכול מחדש, אבל בקיבוץ של היום."

אמא, היית לנו אמא אוהבת, חמה, דואגת, מתרגשת, מחנכת לנימוסים טובים ודרך ארץ. אהבת לטפח את הבית והיו לך "ידיים ירוקות". היית אישה דעתנית ועצמאית. השבעת אותנו שלעולם לא נכניס אותך לבית סיעודי או ניתן לעשות בך טיפולים פולשניים. רצית למות בבית שלך ובמיטה שלך, מוקפת במשפחה הגדולה שלך. תמיד אמרת שהמשפחה היא הכול בשבילך.

אני שמחה שהצלחנו להגשים לך את המשאלה הזאת. תודה להאני המטפלת שלך שאהבה אותך וסעדה אותך ברגעים הקשים.

עזבת אותנו בשנתך, ואולי עכשיו את פוגשת אי שם את האהובים שלך, שקבורים במקום הזה, את סבא מוטל וסבתא לילי, את אבא ז'ק ואת אורי.

נוחי בשלום אמא

נורית ורמי

סבתוש יקרה שלי,

מגיל קטן אני זוכרת את עצמי דוחפת כיסא למטבח ואמא אומרת לי: " אין כאן מקום לכיסא ". ואני הייתי באה אליך סבתא. גם אצלך לא היה מקום, אבל היה מותר. ולא רק שהיה מותר, אפילו היה לי סיר פלא משלי.

היינו מכינות יחד עוגות. אני בסיר שלי ואת בשלך.

בזמן שהעוגות היו נאפות, הייתי מרוקנת את מגירת הממחטות ומקפלת אותן אחת אחת בסדר מופתי בדיוק כפי שלימדתי אותי, ואחר כך היינו יוצאות יחד אל חממת הצמחים, שאבא שלי בנה עבורך, והיינו עוברות עציץ עציץ ותולשות את העלים היבשים ואת היית אומרת: "מה שמת כבר לא יחיה."

את העוגה הייתי נושאת בגאון כל הדרך הביתה, וריח האפייה היה משכר את השכונה כולה.

כשהייתי רבה עם אמא ואבא הייתי בורחת אליך. אצלך תמיד מצאתי אוזן קשבת וחיבוק. השלום היה כל כך חשוב לך, ותמיד הרגעת: "עזבי זה יעבור" הכל יהיה בסדר."

כשאני חושבת על זה, אנחנו כל כך דומות - האהבה לצמחים, הסדר והנקיון, הבישול והאפייה, בילוי במסעדות, טיולים, הפלגות, טבע, בריכה, ים, בעלי חיים, חוש הומור, להתעכב היכן שחשוב ולוותר היכן שפחות ועוד ועוד.

השנים עברו, ובאורח פלא כשהבן שלי רב איתי, גם הוא מצא שהכי טוב לברוח אליך.

האמת שאני כל כך מבינה למה הוא בחר בך.

שהלא גם אני שיתפתי אותך בסודותיי הכמוסים, והתייעצתי איתך כמעט בהכל.

בשנים האחרונות גרנו בשכנות והיינו נפגשות כמעט כל יום, משוחחות על סדרות משותפות, רכילות בקיבוץ, אהבה, משפחה והקפדנו לתרגל את הצרפתית שלי שלא תעלם.

היתה לך מנטרה, ונהגת לומר: "לא לכל אחד יש את המזל שלי"...

וזה מעניין, כי אני דווקא חשה שאנחנו אלו עם המזל הגדול, שזכינו בסבתא כמוך.

חיית חיים מלאים, בבריאות ובצלילות, עטופה בחברים ומשפחה אוהבת.

וכעת הגיע הרגע להיפרד ולומר לך תודה על החברות, התמיכה ועל העזרה
בכל תחום שאני רק יכולה לחשוב עליו.

רק דבר אחרון סבתוש, לפני שבועיים שאלת אותי: "נתי, אם אני אקנה כבד
אווז, תוכלי להכין לי אותו כמו שעשית לנו במסעדה? כי עדיין יש לי את הטעם
בפה".

אז שתדעי, שקניתי לך, והוא אצלי בפריזר.

אוהבת אותך המון.

רינת

סבתא רות...

ביום כמו זה אני מעדיף לא לשקוע בכמה קשה לי עם לכתך, אלא מעדיף להתבונן על השנים המדהימות שהיית נוכחת בהן עבורי. אני מעדיף להביט על הצחוקים וההתבדחויות שהיו לנו יחד. עברת בחיך מכשולים לא פשוטים. את היית מאלו שהיו בליל הבדולח, ראית בעיניים את הזוועות. צלחת את השואה והגעת לארץ עם ראש מורם.

נכון, בשנים האחרונות התמודדת עם פרידות לא קלות, שבמידה מסוימת כיבו את האושר שלך, הגעגועים לסבא היו קשים עבורך, ולא הרשית לעצמך באמת לשמוח בשמחות.... תמיד אמרת "לו ז'ק היה פה, הייתי שמחה יותר". בחגים, כשהייתי אומר לך חג שמח, היית משיבה "חג... שמח אני לא בטוחה, לו ז'ק היה פה", וכל נין שנוסף לרשימה המפוארת שלך, הייתי מצטערת שז'ק לא זכה לראות את זה. ואז הגיע המכה השנייה, אורי שלנו, בנך, הלך לעולמו במפתיע, והשאיר בור ענק בתא המשפחתי שלנו. לכתו של אורי כיבתה את מרבית הנרות שעוד נשארו דולקים בליברך, והמשימה (שלרוב אני טוב בה) לשמח אותך ולהצחיק, הפכה לא פשוטה בכל קנה מידה שהוא.

אבל בכל זאת, לא ויתרתי לך, המשכתי לעשות איתך צחוקים, לחקות אותך ולשגע אותך בשטויות שלי. "רבע עוף שלי" היית קוראת לי, כי כשנולדתי היית פיצפון והרופא הביא לך אותי ביד אחת כמו כדור... כמה פעמים שמעתי את הסיפור הזה??

בכל הזדמנות שרק הייתה לי חיקיתי אותך, התבדחתי איתך על המבטא שלך, הסלנג שלך, על הבחורים שמתקשקשים מתיחת לגיישרים, או על הת'מונות, והאלבומים, ושטייקלה וביסלה.... תמיד היית אומרת "צ'וקה, אתה לא קיבלת ממני מספיק פליקים כשהיית קטן, בוא הנה, אני אתן לך פליק, ככה זה יפה לעשות צחוק מסבתא זקנה שלך?!"

ראיתי אותך משנה לשנה שוקעת יותר ויותר בעצב שלך, ולא הרשתי לך ללכת לשם, ילדיי כל כך שמחו ללכת לבקר את סבתא, הם קיבלו עוגייה או שוקולד, ואת זכית בביקור מרגש וחיבוקים, win win situation. ידעת להעריך את זה, תמיד היית אומרת... "זאת זכות שיש לי עם כל המשפחה הזאת, מבת יחידה יצא כזה שבט, לא כל אחד זוכה בזה!"

סבתא, ערב לפני שנפרדת מאיתנו, עוד הספקתי לשבת איתך, יד ביד ליד מיטתך, קישקשנו קצת וקבעתי איתך שמחר אני בא לעשות לך סיבוב בקלנועית, ואת רצה אחרי... ואת היית צלולה לגמרי, שאלותיך היו לעניין, אבל היית עייפה, בעיקר עייפה מהחיים. כל חבר שהלך לעולמו, העציב אותך

והקשה עליך יותר ויותר. אבל עם יד על הלב? עכשיו אני חותם על סיום חיים שכזה. בגיל 94, ללכת לישון ולא לקום....

סבתא, תמסרי ד"ש חמה וחיבוקים לאורי וסבא, ותמתיני לי שם למעלה, בעוד 54 שנה, אני חובר אליך, כי בא לי שגם אני אזכה לזכות שהייתה לך.

שלך, יגיל

ספתא רות

אוצר ובתוכו המון משפטי חכמה והומור שהיא אמרה הרבה לאורך החיים.
בשנה האחרונה רינת ועינב איגדנו וכתבנו את המשפטים האלה כדי לא לשכוח.

ספתא שלנו גיבורה ואהובה,

את בטח מסתכלת עלינו עכשיו מלמעלה ואומרת לעצמך "איי קינדרלך... אל
תעשו צחוק מהספתא שלכם!"

אבל האמת היא שזאת את שבעצם תמיד עשתה צחוק מכולנו .

אפילו כשכבר הרגשת כמו 'אלטה שמעטה', תמיד אמרת "אני עדיין יכולה לתת
לכם על הטוסיק!"

וגם כשבמשפחה שלנו, כמו בכל משפחה,

there was never a dull moment

את אמרת "אין מה לעשות "Pour etre belle il fought souffrir"

בשביל להיות יפים צריך לסבול.

תמיד הזכרת לנו ש"להזדקן זה לא פיקניק ושבגיל שלך כבר לא עושים
תכניות!" אבל באותה הנשימה אמרת ש"כל עוד הראש עובד - האלבה צורס!"
(חצי נחמה).

בלעת את החיים בתשוקה ותמיד סימנת לעצמך עוד יעדים:

לעלות ארצה. בהריון. כנגד רצונם של ההורים (והבריטים). כדי להקים פה
מדינה ליהודים. וללדת פה את בנך בכורך.

לבנות קיבוץ, אבל להתנגח באי אילו ערכים מרקסיסטיים...

לרכב על האופניים עוד כמה קילומטרים .

לשחות עוד כמה בריכות .

ללמוד עוד ועוד תחומים.

לטפח כמה שיותר עציצים.

לקרוא ספרים בהמון שפות (במיוחד בצרפתית שהיתה לך "הכי טעימה").

לאהוב ילדים.

לפנק נכדים.

ולהספיק להכיר עוד כמה נינים.

מבחינתי היית הסבתא המושלמת. דוגמא מופת והשראה לאיך שסבתא צריכה להיות. קשובה. סבלנית. סקרנית. מלאת חיים. ותמיד מחייכת ומחבקת.

אז כן סבתא

זה באמת לא פשוט לסחוב ככה הרבה שנים. ונראה אותנו כשנגיע לגיל שלך.

A bedido

חו נישקה כוויח...

אנחנו נשארים כאן

מתפטטים מתחת לגשר

עם גרביים.

מבטיחים לשמור על הגחלת שלך. על המשפחה. על חוש ההומור. על האהבה והסקרנות.

מקווים שסוף סוף זכית להתאחד עם שני האהובים שלך שחסרו לך כל כך הרבה זמן - סבא ז'ק ואבא אורי.

"כל אחד עם המשוגסים שלו" אבל "לא לכל אחד יש את המזל שלך" כמו שכל יום מחדש אמרת בהודיה.

אז עכשיו אני רוצה להגיד לך תודה. ענקית.

על כל מה שהיית ועשית בשבילנו.

אוהבים אותך לעולמי עד.

עינב גולן

סבתא רות יקרה

כבר מהרגע הראשון בו פגשתי בך, נכנסת לליבי. אל תתביישי "אמרת לי, וכששיתפתי בחיך שאני לא מתביישת, השבת בהלצה" אבל רק הכרת אותי ... את צריכה קצת להתביישי!"

וכך, נוצר בינינו קשר, שהוא כביכול לא קשר דם, אבל הוא היה קשר של הרבה אהבה וכבוד אחת לשנייה. היית כמו סבתא בשבילי, וידעת את זה, ולא פעם אמרת לי "את כמו נכדה בשבילי"

אתגעגע אלייך סבתא רות. ממש אתגעגע.

אתגעגע לשיחות שלנו, ליכולת שלך להאיר את המציאות בעוד גוון, לחכמה שלך.

אתגעגע לבדיחות שלך.

אתגעגע לאופן בו היית מתפעלת וגאה ממני ומגול.

אתגעגע לאופן בו היית מתפעלת וגאה מהילדים שלנו.

אתגעגע ליציאות שלנו יחד לאכול גבינות' כפי יכולתך" - 'כי מה אכפת לי כבר, בגיל שלי אפשר כבר לעשות הכל'!

אתגעגע לשבת בבוקר, לקפה איתך ולשיחות בהן את מתעניינת, מתעניינת באמת.

אתגעגע לטלפונים ממך בשישי בערב, ובכל אירוע מיוחד. אף פעם לא פספסת כלום!

אתגעגע להתעניינות שלך, כשהילדים חולים או אחד מאיתנו.

רות, אתגעגע לכל כך הרבה רגעים בהם היית נוכחת בחיינו. תודה על כמויות האהבה שהצלחת לתת לכל כך הרבה אנשים, ולנו באופן אישי. תודה על שאפשרת לנו ללמוד ממך את ההיסטוריה של העם שלנו. תודה שהיית עוגן ומקום כל כך מנחם ואוהב עבור גול, כמה הוא אהב את השיחות איתך וכמה הוא דאג לך.

שמחה בשבילך, שדי, שזה הסתיים. כבר היה לך קשה, וכל הזמן אמרת לי "אני לא באמת מאחלת לך להגיע לגיל הזה, זה קשה".

היום, כשהסתכלתי על הארון שלך, מונח ליד קברו של סבא ז'ק, שכל כך הרבה שנים חיכית להתאחד איתו. היום, פתאום היה זה רגע שלם. ושמחתי בשבילך שזכית לו סוף סוף.

תודה על 15 שנים, בהן זכיתי בך כסבתא גם קצת שלי.

אני אוהבת אותך ואתגעגע אלייך.

אורטל

על הדרך / הפינה של דודו

פירות נכסים וצרות אחרות

אבי ר. כתב בזעם רב בדברי הכפר של שבוע שעבר על עניין חלוקת פירות הנכסים שצוות שהוקם במיוחד בחן את הסוגיה במשך קרוב לשנתיים.

כדאי לדייק, מלכתחילה לא דובר על שיוך נכסים אלא על חלוקת רווחים. לכן כל דיבור על 'נכסים' או מכירתם הם ביצה שלא רק שלא נולדה גם התרנגולת שצריכה להטיל אותה טרם נולדה. לפני שאשים את הדברים שכתב אורי אדלשטיין בדברי ההסבר שלו, אני מבקש להתייחס למספר נושאים שאבי העלה ולהגיב עליהם מאוד ברצינות.

אבי כתב בערגה גדולה על 'קול סוטה' של הימים ההם. אז קודם כל קראו לבטאון 'כל סוטה' ולא 'קול סוטה'. שנית, בקשר ל'כל סוטה' המיתולוגי הרי שלשיאו הוא הגיע בימי מלחמת לבנון הראשונה העורך הראשי היה אז רון ירון ושבגלל התכנים האנטי מלחמתיים שבו הוא זכה להגיע לטור של יונתן גפן בעיתון היומי התורן שבו הוא כתב. שלישית, גם בימי משה בן חיים ודני נמלי היה 'כל סוטה' מלא בהומור חריף ובוועט וגם ביקורת, אבל היא הייתה אוהבת ברובה הגדול לקיבוץ כפר הנשיא אביו מולידו.

מה שחיסל בסופו של יום את 'כל סוטה' במהדורתו הגוססת האחרונה, היו כתבות השנאה והשיטנה לקיבוץ כפר הנשיא והנהלתו. אף אחד לא שם לו רגל. ניתן לומר שהכותבים הפכו את 'כל סוטה' לקרדום לחפור בו. אפשר היה לראות איך לאט לאט אנשים שכתבו לעיתון ואני בתוכם, ניערו את חוצנם ממנו והתרחקו ממנו רחוק ככל האפשר. ולבסוף הוא נסגר מאחר שלא היו לו כבר לא כותבים וגם לא קוראים.

בנוסף לכל אלה אבי מתייחס בדבריו לחברי וחברות כפר הנשיא כאל חבורת זומבים המולכת שולל על ידי מה שהרפובליקנים האמריקאים מכנים 'דיפ סטייט'. כלומר מדינת צללים שחבויה מתחת לפני השטח, לעיתים היא מכונה גם מדינה בתוך מדינה. זהו מונח המתאר מצב בו קבוצה חשאית, המורכבת מרשתות נסתרות של כוח, פועלת עצמאית מחוץ למנהיגות הפוליטית הנבחרת של המדינה, בניסיון לקדם את סדר היום והמטרות שלה.

הנהלת כפר הנשיא איננה פועלת מתוך הצללים, זוהי קבוצה של חברות וחברים שנבחרה בבחירות גלויות ע"י כלל חברי וחברות הקיבוץ. יושבים בה חברים מכל שדרות החברה. צעירים כדור מעין וזיו נוי וקשישים כיוסי כץ וכמוני. מעבר לכך אין להנהלה סדר יום סמוי או נסתר. הכל מונח על שולחן ההנהלה מדווח לציבור, עובר באסיפה וממנה אל הקלפי. נכון, חשוב לי לומר, שלאורך השנים בהן אני חבר בכפר הנשיא גם אני לא תמיד הייתי שלם עם מה שהוחלט. אבל ידעתי שרוב חברות וחברי כפר הנשיא היו שותפים להחלטה ושאיש לא פעל מאחורי גבי.

הייתה אפילו פעם אחת שאני זוכר, שבה קבוצה לא גדולה של חברים, שהייתי שותף לה, יצאה נגד החוברת של שיוך הדירות בגרסתה הראשונה. ניהלה מאבק ציבורי גלוי נגדה, ולבסוף החוברת התקבלה לאחר ששינינו בה קרוב לשבעים אחוז מתכניה. ושוב חשוב לי להדגיש שגם כאשר דעתי לא התקבלה לא הרגשתי שמישהו פעל או פועל מאחורי גבי.

ובאשר לנוסטלגיה הגדולה לכל מה שהיה הקיבוץ של פעם. אני נזכר שכאשר הגעתי לכפר הנשיא בתחילת שנות השבעים, אמר לי סדרן העבודה, חבר אחד שקראו לו אדי נמינוב, שהערצתי אותו מרחוק ומקרב, שאחת הבעיות הגדולות של החברה השיתופית זה שיש בה יותר מדי פרזיטים סמויים.

אני מעדיף לסכם את דברי במשפט שאבא שלי, אחד האנשים הכי חכמים שהכרתי בחיי, אמר לי פעם ש"נוסטלגיה היא סוג של געגועים לזמנים שאנחנו מעדיפים להתגעגע אליהם אבל לא לחזור אליהם".

לסיכום, אני מניח כאן שוב את הדברים שכתב ראש צוות חלוקת פירות נכסים אורי אדלשטיין משום שאני חושב שהדברים שכתב לחברה הם הוגנים, הגונים ושהם נכתבו מתוך התבוננות צלולה אל אופק הסיכויים של הקהילה שנמצאת כאן לטוב ולרע, ושהם מנסחים את הדברים ללא מורא וללא משוא פנים:

לחברים שלום. על סדר היום של הצוות שנבחר להמליץ על אלטרנטיבה לטיפול בפירות נכסים עמדו שלוש אופציות. הצוות החליט, לאחר שהתברר שיש תמימות דעים בין כל חבריו, ללכת על אופציית חלוקת הרווחים ולא לשייך את הנכסים או את הרווחים. אני חושב שאני מדבר בשם כל חברי הצוות כשאני אומר שכפר הנשיא, עם כל הקשיים שהוא עובר במהלך השנים, חייב להשאיר את כל מה שיש לנו לטובת החברים החיים כאן היום. עקרון זה הוא הנושא שאנו מביאים לאסיפה היום.

אנחנו מכבדים את מקימי הישוב ואת כל האנשים שעזרו להביא את הקיבוץ למצב שהוא יכול לדבר על רווחים. אנחנו מאחלים לעצמנו שעוד נצמח, אבל חשוב לנו שהחברים כאן יוכלו בכל מצב לקבל החלטות על שימוש ברווחים של

הקיבוץ כפי שיראו לנכון בכל שנה שתהיה, ללא לחצים מצד יורשים לחלוקת רווחים בעדיפות קודמת. חשוב לנו שהחברים שחיים במקום יחליטו בסוגיות הנוגעות לחייהם - בין שיפור תשתיות, או פעילויות תרבות וחינוך, לבין חלוקת כסף אישית לכל חבר.

העתיד של כפר הנשיא הוא הדבר החשוב לנו מכל. לשלושה מחברי הצוות יש ילדים שעזבו את הקיבוץ, ולכל אחד מהם היה ברור שהוא משאיר את חלקו בקיבוץ לאותם יורשים שהחליטו להישאר ולהמשיך לחיות בקיבוץ. אנחנו רוצים שיהיה כאן ישוב משגשג ומצליח, ולכן אנחנו משאירים להם לקבל החלטות באופן הכי ניטרלי וללא השפעות או לחצים מבחוץ.

ההחלטה הזו התקבלה כבר בישיבה השניה וחוזקה בישיבה השלישית. משם עברנו שנתיים של ניסוחים ודיונים שעיקרם להבטיח את עתיד הפנסיה של אותם חברים שאין להם פנסיה על שמם.

אני מודה לתמר וולפין, אשר אילון, אביב זפרני, טל אשר וחברי ההנהלה: יוסי, תמיר, גל ואלי, שליוו אותי בצוות.

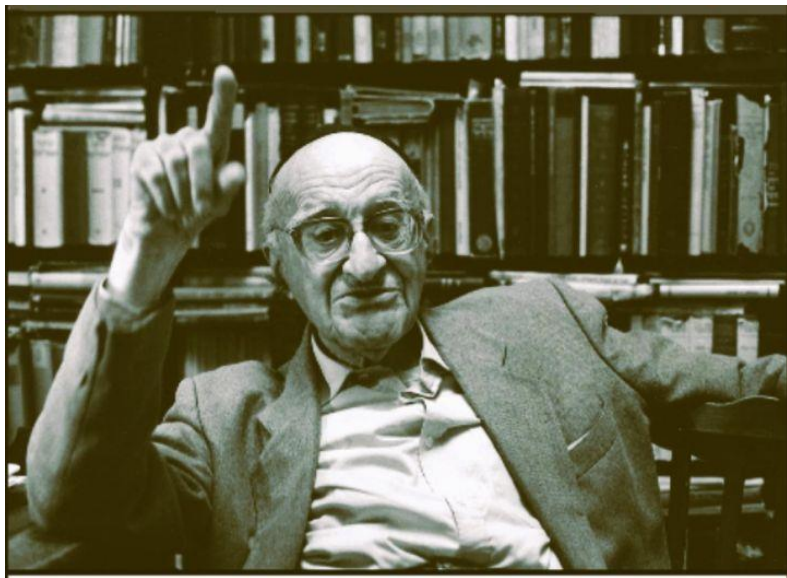
בברכה אורי אדלשטיין

בין אור לחושך

הר הגעש מאים להתפרץ
ולכסות את כלנו בלבה רותחת
ורק רוחו של הנביא ישעיהו ליבוביץ'
מרחפת על פני תהום להבדיל
ברגישות שלא מהעולם הזה
בין אור לחושך

שבת שלום

פינת הקריקטורה השבועית: אריה נשבע לשמור אמונים בסדר הזה...

קהילת כפר הנשיא בוחרת חברים חדשים

נעים להכיר!

אנחנו **משפחת מושקוביץ**, זוהר בן 32, לנה בת 31, לביא ישראל שנושא את שם סבו של זוהר, בן שנה וחודשיים, לידי בת 7, רועה גרמנית שאוהבת נשיקות ומנשירה כל השנה וטוגו בן 7, אקיטה יפני שאוהב להשתזף בשמש.

זוהר גדל והתחנך בראש פינה, בעלים של חברת הנדסה וניהול פרויקטים בבנייה, לנה גדלה והתחנכה בצפת. עורכת דין בהכשרתה וכיום מנהלת רכש במועצה המקומית ראש פינה ולביא אחראי על המורל בפעוטון פשוש שבראש פינה.

החלום שלנו לעבור לגור בכפר הנשיא התחיל לפני שנים... כשאחיו הבכור של זוהר, כפיר, עבר לקיבוץ עם משפחתו ונחשפנו לקסם החיים בקיבוץ. ראינו איך ילדיו גדלים בו וידענו שככה נרצה שילדינו יגדלו ואחרי שסוף סוף נפתחה האפשרות החלטנו ללכת על זה!

אנחנו יודעים לומר היום, שמה שרואים מבחוץ לא רואים מבפנים, וככל שהתקדמנו עם תהליך הקבלה לחברות בקיבוץ נחשפנו לאנשים, לאירועים, לקיבוץ עצמו ולאווירה המיוחדת שבו. אנחנו בטוחים שההחלטה שלנו הינה נכונה, מקווים להיכנס ולהיות חלק מהקהילה, מצפים להתנדב ולסייע בחיי היום יום הקהילתיים בקיבוץ.

מקווים ומצפים להיות חלק מקהילת כפר הנשיא בקרוב מאוד!

משפחת מושקוביץ.

קהילת כפר הנשיא – נעים לנו מאוד!!

קצת על עצמנו :

😊 משפחת ליבוביץ.

איל (36), אורטל (36), אלה (9), אלון (6), אורן (שנה ו-10) ועוד בוטן ב"תנור" אורטל ילדת קריית טבעון ואיל ילד חיפה (עד גיל 11 אז עבר לישוב הקהילתי עדי) .

גדלנו כמעט יחד לאורך כל שנותינו, יוצאים מגיל 14 וחיים יחד 22 שנה באהבה גדולה !

איל עובד משרד החינוך, מורה לחקלאות ועובד אדמה מסור, מחנך ילדים עם ובלי צרכים מיוחדים על דרך הטבע והחיבור בין אדמה לחיים, ומעביר את אהבתו הגדולה לשלל ילדים וילדות מזה 9 שנים בה עובד במערכת. אורטל – מנהלת שיווק וקהילת ב OpenValley רשת המקדמת יזמות וחדשנות ומנוע צמיחה לסטארטאפים באשר הם מזה 5 שנים, בעבר מגיעה מרקע של הפקת אירועים כ- 10 שנים והפיקה אין ספור אירועים מקטנים ועד גדולים וגם... נגלה סוד – זו אהבתה הגדולה ואין ספק כי תהיה לה תרומה גדולה לקהילת כפר הנשיא כולה רק אם תרצו 😊 .

אנחנו זוג צעיר שאוהב אנשים, מרחבים, ירוק, אור צח... מתגוררים בקרית טבעון מזה 8 שנים לאחר תקופה ארוכה של מגורים בתל אביב. חוינו אין ספור חוויות, מגורים מכל הסוגים ועכשיו הגיע הזמן להתיישב במקום הנכון ביותר עבורנו, כפר הנשיא .

למה כפר הנשיא ?

אנחנו אוהבי טבע, אנשים וקהילה, מעוניינים לחיות את החיים המשותפים עם קהילה שלשמתנו במהלך הליך הקליטה יצא לנו לפגוש לא מעט חברי קיבוץ שקיבלו אותנו באופן יוצא מהכלל, עם חיוך רחב, תשומת לב מרבית ובעיקר ביד רחבה ואוזן קשבת לשמוע ולשתף . אנחנו אנשים שאוהבים לארח, אוהבים סביבה ואנשים, אוהבים חיבורים וחיים חיים מאוד משפחתיים, המשפחה היא מעל לכל עבורנו. אין לנו כל ספק שיש לנו הרבה לקבל מקהילת כפר הנשיא וגם נשמח מאוד לתרום .

הילדים שלנו אוהבים עצמאות, אוהבי חברים ומרחבים.

ואנו חושבים כי זה המקום הטוב ביותר עבורם לפרוח ולצמוח, להנות מהיש ולהרחיב אופקים בשלל תחומים .

איך הגענו דווקא לכפר הנשיא את שואלים ?

יש לנו חברים שהם משפחה שהצטרפו לקהילה לפני כ- 7 שנים , משפחת לוי נעה ועידן שגרים בהרחבה. אנחנו מבליים המון יחד וביקרנו בקיבוץ אין ספור פעמים , לא הייתה פעם שלא חזרנו עם טעם של עוד , עם רצון לחיות בדיוק ככה, ברוגע , בנחת ובעיקר בסביבה נעימה ומקיפה ... כששמענו על האפשרות להקלט לקהילה, היה לנו ברור שאנחנו הולכים על זה ובגדול !

נשמח מאוד להיות חלק מקהילת כפר הנשיא ולהצטרף אליכם למשפחה.

נתראה ברחבי הקיבוץ ... משפחת ליבוביץ.

שישי קהילתי

אגף רווחה מזמין אתכם למפגש
נוסף במסגרת:

תזונה בריאה לכל המשפחה

עם כרמל בן חורין

יום שישי | 13.01

09:30-10:00 התכנסות ונשנושים

10:00-11:00 הרצאה

בהרצאה "תזונה בריאה לכל המשפחה" נלמד כיצד לסגל לעצמנו הרגלי אכילה בריאים בבית, נבין אילו מוצרי מזון מוכנים עדיפים במצבים שבהם אין לנו תמיד זמן להעמיד ארוחה ביתית וכיצד ניתן לסגל הרגלי תזונה כמשפחה.

בהרצאה נבין כיצד באמצעות פעולות פשוטות ניתן לחולל שינוי בתזונה היומיומית המשפחתית ולהתחיל לקיים תפריט שיטיב איתנו ועם היקרים לנו.

***הכניסה חופשית* כיבוד מפנק עלינו**

"נוסטלגיה זה לא מה שהיה פעם"

(דוד אלמן - לקשר: khbbm1@gmail.com)

רחל, נטע, מיק, אנגה, יעל, רודה, אלזה ואדם
ממש לפני פרוק מטבח הילדים ההוא

החבר'ה בכפר בלום בדרך לכפר הנשיא
ג'וני, משה, אירית, נבי, ?, מוסי(?), שלום, אלס
?, ריני(?), שוש

6.1 אלן מון

שני שובל

אופיר חייט

7.1 עירית גודמן

שחר גדליזון

יובל ארצי

8.1 אירנה זפרני

9.1 אורי שובל

אור מון

11.1 אסטל חצור

שוני בן נתן

סיפור לשבת / הביאה : דורית צחור

זוג נשוי ביקרו בגן החיות ועברו ליד הכלוב של הקופים. שם הם ראו זוג קופים מתגפפים אחד בשנייה. האישה פנתה לבעלה ואמרה: "וואו, איזו רומנטיקה. הלוואי והיינו ככה."

בעלה שתק ולא הגיב. הם המשיכו בדרכם והגיעו לכלוב של האריות. שם הם הבחינו באריה שוכב בצד אחד ובלביאה בצד השני ללא כל תקשורת ביניהם. האישה פנתה לבעלה ואמרה: "איזה חוסר תקשורת וכמה עצוב שאין כאן שום רומנטיקה"

בעלה הסתובב אליה הצביע על אבן גדולה על הרצפה לידם ואמר: "קחי את האבן הזאת ותזרקי על הלבאייה"
האישה, המומה מהצעתו של בעלה הרימה את האבן וזרקה על הלבאייה. בדיוק בשנייה זו האריה קפץ על רגליו וזינק לכיוון הסורגים בקרבת הזוג בשאגה אדירה שהבהילה את האישה.

הבעל משך את אישתו וכיוון את צעדיהם לכיוון הכלוב של הקופים ואמר לה: "עכשיו קחי את האבן הזאת, ותזרקי על זוג הקופים".

האישה עשתה כדבריו וראתה את הקופים נפרדים ורצים לשני כיוונים שונים. הבעל הסתובב לאישתו ואמר לה: "אל תבלבלי בין רומנטיקה לבין אהבה. ראי איך זוג הקופים הרומנטי בזמן משבר נפרדו אחד מן השנייה ושימי לב איך זוג האריות התנהגו בזמן משבר, כיצד האריה קם להגן על בת זוגו..."

ככה גם בחיים, הרוב נוטים לתת כבוד יותר לרומנטיקה המוחצנת של הקופים מאשר לאהבת האמת המופנמת של האריות...

